

Koszule szyto z cienkiego lub grubego płótna. Mankiety były ozdabiane barwnym haftem. Zapinano je na guziki lub na tasiemki. Kołnierz ozdabiano haftem. Najbardziej paradną koszulą był gors zapinany z lewego boku.

Spodnie zwane portkami szyto z samodziałowego płótna lniano -wełnianego, sukna lub tkaniny lniano - wełnianej. Materiały te były w jednolitym kolorze: białym, czarnym, pomarańczowym, modrym lub granatowym, w prążki, ząbki lub bączki. Prążki ułożone były pionowo. Krój spodni był prosty. Składały się z dwóch płatów stanowiących nogawice. Część górna biodrowa wszywana była w podwójnie złożony pasek. Z przodu zapinano z prawej strony na klamrę lub drewniany kołek.

Kamizelka składała się z pleców i przodu. Przód był szyty z innego materiału, boki szyto z tego materiału, co spodnie. Miała ona kołnierz wykładany i patki, w przedniej części mieściły się 4 kieszenie lamowane czarną aksamitką.

Spencer należał do wierzchniej odzieży, noszono go zwykle na kamizelce, najczęściej krótki i dopasowany do talii. Na wierzchu używano materiału czarnego, modrego lub wzorzystego. Szyto go na podszewce. Posiadał wykładany kołnierz i kieszenie. Zapinany był na guziki metalowe lub z porcelany.

Sukmana.

I typ. Sukmana noszona w lecie była biała. Dość krótka o stojącym kołnierzyku, wyszywana czerwoną i niebieską włóczką na szwach, kołnierzu i kieszeniach. Zapinana na haftki. Należała do stroju paradnego.

II typ. Sukmana przeznaczona na zimę do okrycia kożucha robiona była sukna. W dolnej części była szeroka, a z tyłu mocno fałdowana, kołnierz miała wykładany podwójnie czarną taśmą. Podobny szamerunek zdobił sukmanę na plecach, piersiach, kłapach oraz na wylotach kieszeni. Ten typ sukmany przetrwał do dziś.

Pasy były plecione lub tkane długie na 2 - 4 metry. Wykonane z przędzy wełnianej w prążki przeważnie o tle pąsowym, rzadziej czerwonym lub żółtym. Kładziono je na sukmany albo na kamizelki, końce opadały w dół z przodu lub z boku.

Nakrycia głowy. Kapelusze noszono latem, czapki zimą. Kapelusze robione były z czarnego filcu. Miały wysoką zwężającą się ku górze główkę oraz średniej szerokości dno. Dolną część ozdabiano czarną lub siwą aksamitką oraz mosiężnymi kólkami i sprzączkami. W aksamitkę zatykano szpileczki z kolorowymi główkami. Początkowo noszono czapki rogatywki z czarnym lub barwnym pomponikiem zwisającym na sznurku, otok był czarny lub siwy. Cała czapka była podbita owczą wełną. Nie posiadała daszka, nad czołem sterczał jeden z rogów. Na początku XXw. stały się modne okrągłe kaszkiety szyte z płótna granatowego, modrego lub zielonego, czarne lampasy i daszki.

Buty. W latach 1860 - 1870 noszono buty wywijacze. Miały przyszwyy i cholewy jednolite robione z czarnej miękkiej juchtowej skóry. W górnej części cholewy były sznurowane lub stebnowane czarnym sznurem w desenie. Na końcach sznurów były pomponiki z barwnej wełny. Buty kawalerskie miały wyższe obcasy i były zaopatrzone w błyszczące podkówki. Pod koniec XIX w. upowszechniły się czarne buty karbowane o półokrągłych obcasach, które robiono ze skóry juchtowej. Cholewy były ułożone w ośmiokątną harmonijkę. Po nich nastąpiły buty o prostych usztywnionych cholewach.

(opracowano na podstawie książki Jana Sroki „Nasze Brudzewice”)